

Hyvä juhlaväki,

On ilo olla juhlimassa kanssanne minulle rakkaan salibandyseuran 30-vuotisjuhlia. Kiitoksia seuralle erityisesti siitä, että tämä juhla järjestetään eri paikassa ja eri kaavalla kuin aiemmat 10- ja 20-vuotisjuhlat, sillä oma muistini on sitonut ne kaksi juhlaa yhdeksi tapahtumarikkaaksi vuosijuhlaksi.

Meillä jokaisella on oma tarinamme siitä, miten löysimme seuran. Minut Mimmigrantsiin johdatti opiskelukaverini, joka osoittautui myöhemmin sukulaisekseni. Kiitos Paukku kutsusta!

Ei ole ihme, että MIGistä tuli #MAAILMANMUKAVINSALIBANDYSEURA, kun joukkoon hyväksyttiin innokas, mutta pelitaidoton entinen yksilöurheilija. Kilpapyörässä on kyllä ympyrän muotoinen rengas, mutta silti ei pallosilmä ollut 12 vuoden ajouran aikana kehittynyt. Köyhän opiskelijan kukkarosta ei löytynyt rahaa maalivahdin kamoille, mutta ompelemalla tein poikaystäväni Carlsbergin collegesta, kankaasta ja vaahtomuovista itselleni pelipaidan ja housut panssareineen ja Paukku lahjoitti minulle ringetessä käyttämänsä alasuojat. Ensimmäinen peli tolppien välissä jännitti todella paljon. Valmentaja Haten palautteen muistan edelleen, kun hän tunnusti murehtineensa, miten onnistun, mutta sanoi minun pelanneen ihan eri asenteella kuin treeneissä. Numero 30 pelipaidan selässä taisi olla se tarvittu lisä.

Tämä puhekaan ei oikein suju – seuraa pieni tauko -> **laita pelipaita päälle**

Nyt on oikea numero selässä, joten jatketaan.

Hyvät urheilijat,

Mimmigrants syntyi Kuopion opiskelijoiden sählykisojen yhteydessä 1992. Emigrants baarissa juhlineet kuusi teekkaria ja kolme luuppilaista halusi päästä ihan oikeasti pelaamaan, eikä vain juoksemaan ympäri sählykenttää poikien kanssa, jotka eivät välttämättä jaelleet lainkaan syöttöjä tytöille. Kiitos: "**Elli**" Erja Mälkki, "**Miki**" Mia Koskela, "**Eija**" Miettinen, "**Sikke**" Silja Jääskeläinen, "**Sakke**" Sari Siiki, "**Leena**" Eloranta, "**Pia**" Kajosvaara, "**Kata**" Katariina Jaakkola ja "**Elina**" Kvist.

Perustamiasiakirja kirjoitettiin toukokuussa. Ensimmäinen kausi kakkosdivarissa huipentui nousuturnaukseen. Turnaus oli tiukka paikka. Mitä mahtoi pyöriä Mika ja Ari valmentajien mielessä, kun 15 pelaajan joukkueesta 8 oli samaan aikaan teekkareiden excursiomatkalla Jenkkeissä. Tiukka

kilpikonnapuolustus oli valmentajien ohje ja se onnistui Suomeen jääneiltä. Iloiset nousu-uutiset lähetettiin Atlantin yli.

Ensimmäisiin vuosiin liittyy myös hauska muisto nuoren salibandyliiton sääntöjen kehittymisestä. Pelin imagoa haluttiin nostaa ja liitto kielsi mimmigrantseja pelaamasta pyöräilyhousuilla.

Minä pelasin MIGissä 17 vuoden ajan – joista kolme olin osaksi äitiyslomalla. Vuosien aikana on tapahtunut paljon ja olen tavannut monia monia ihania persoonia. Mainitsen teistä muutamia, koska puhe pitää joskus myös päättyä.

Ensimmäinen maalivahtikaverini Ainon pelivarustukseen kuului taikakengät ja -hanskat. Pauku ja Nikke ”loistivat” jäähytilaton kärkinä saatuaan 25min rangaistukset liiallisen mailankäyrityksen vuoksi, kiitos tästä kuuluu valmentaja Jonille. Sisarukset Erica ja Pirre pelasivat Kanadan MM-joukkueessa vuonna 2009. Valmentajakaksikko Maria ja Tanska saivat lempinimet karkki ja ruoska meiltä valmennettaviltaan. Singeri lisäsi pelien erätauoilla toisinaan jopa ripsiväriä ja kutsui meidät hääjuhlaansa vuosi salassa pidetyn naimisiin menon jälkeen. Kapa, joka melkein kuoli nauruun kesähöntsyyssä nähtyään mun antiikkisen mailaan, ei se Jolly ollut, mutta melkein. En edes tarkalleen muista miten me saatiin itsellemme vuosiksi rapsari, joka nautti kirjoittaa otteluraportteja meidän kaikkien joukkueiden peleistä, ihana sanaseppo tuo JiiHoo! JA Piken joka tekee, ehtii, jaksaa ja saa aikaan vaikka mitä- edelleenkin – seuran oikea kultakimpale. Kiitos Pike!

Hyvät pelaajat ja valmentajat,

Pelireissuilla sattui ja tapahtui paljon muutakin, kuin Niken ja Paukun suihkukomennukset. Kyselin apuja muutamilta pelikavereiltani näihin muistoihin.

Eräeseen kauden avausturnaukseen Hämeenlinnaan mennessä huomattiin pelipaitojen jääneen Tampereelle. Pelaajat sullottiin pariin autoon kesken matkan ja valmentaja Tanska palasi takaisin Tampereelle hakemaan kotoaan paitoja.

Erään toisen vuoden avausturnaukseen mennessä pari pelaaja vaihtoi joukkuetta lennosta. Kakkosjoukkueen pelaajat jätettiin matkan varrella huoltoasemalle, josta perässä tuleva ykkönen otti heidät mukaansa. Ykkösen pelaajia oli liikaa sairaana ja heidän onnekseen molempien joukkueiden pelisuuntana oli itään.

Nurtsilla oli joku keissi pelikenkien kanssa. En muista huomattiinko kenkien uupuminen jo Tampereella vai vasta pelipaikalla, mutta kiireellä ostetut hienot pelikengät ajettiin hyvin sisään turnauksessa. Valkun sanoja noudatettiin kuuliaisesti – pakki saa nousta vain, jos tekee maalin.

Osa teistä on voinut päästä näkemään Marjon legendaarisen rankkarin, jossa hän veti pallosta ensin ohi ja hetken ihmettelyn jälkeen juoksi kentällä vierivän pallon perään ja yritti vetoa uudelleen.

Mummosarjan alkaessa vastaan astui SM-liigan pelaajia ja jopa maajoukkuelaisia. Heillä kesti hetken ymmärtää, ettei meille voinut tehdä samoja harhautuksia kuin liigassa, koska meidän vauhdeilla ei ehditty vielä harhautua. Pahimmassa pelissä oli välillä taktiikkana vetää aina laidan yli pallon tullessa lapaan, että saadaan vaihto aikaiseksi. Onneksi liitto muutti sääntöjä ja liigapelaajat eivät päässeet myöhemmin nauttimaan seniorisarjoista.

Yhdellä mummoreissulla maalissa hyöri Sini, joka oli juuri käynyt silmäleikkauksessa eikä nähnyt kunnolla toisella silmällä. Pakkien ohjeena oli ohjata hyökkäykset tapahtumaan toista laitaa pitkin, jotta Sinillä olisi mahdollisuus saada näköhavainto pallosta.

Joskus turnaukseen valmistauduttiin, niin hyvin, että keksittiin erilaiset tuuletukset jokaiseen maaliin. Oli Kummelien tamppaamista, lentokonetta ympäri vastustajan maalin koko joukkueen voimin. Jostain syystä siinä turnauksessa maaleja syntyi roppakaupalla.

Joskus valmistaudutaan niin huonosti, että huomataan pukukopissa, ettei lisenssi ole maksettu ja pelikaverit vetävät pitkää tikkua, jotta kuka PÄÄSEE maaliin. Tämä tapahtui MIG 2:n ensimmäisellä turnausreissulla. Eka peli sujui silti joukkueelta tosi hyvin. Piitu teki alivoimalla maalin, jota koko joukkue – jäähyllä istunut Singeri mukaan lukien juoksi onnittelemaan. Singerille napsahti siitä toinen jäähy. Pöytäkirjaan maalintekijää laitettaessa huomattiin, ettei Piitua ollut lainkaan pöytäkirjassa. Piitu ulos kokoonpanosta ja tuomari olisi halunnut ajaa hänet ulos koko hallista.

Täytyy tunnustaa, että olen minä itsekin mokannut ihan kentälläkin. Muistan lopettaneeni erään kerran Spiralhallilla pelaamisen viereisen kentän vihellyksiin, mutta aika oli kullannut muistot tästä tapauksesta. Rökmanin Marika kirjoitti eilen minulle muiston eräästä maalivahdista, joka lähti naapurikentän vihellyksen vuoksi erätauolle ja vastustaja veti pallon tyhjiin. Toiveissani kirjoitin hänelle; ”kai toi oli joku muu kuin minä?”.

Kun saatiin lisää joukkueita ja ykkösessä pelasi meidän ”huiput”, niin heillekin sattui ja tapahtui. Ykkönen ilmoittautui turnaukseen Helsinkiin. Menestysodotuksia ei ollut, niin valmentaja Janne oli luvannut ”iltaloman” lauantain pelien jälkeen. Alkulohkon voitosta huolimatta pelaajat pitivät kiinni lupauksesta eivätkä olleet sunnuntaiaamun jatkopeleissä parhaimmillaan tai ehkä olivatkin, koska turnausvoitto tuli kotiin. Pelikunnosta voi saada käsityksen, kun Jonska harhautui luulemaan katsomon ensimmäistä penkkiriviä vaihtopenkiksi punapaitaisen miesten vuoksi ja istuitui heidän viereen vaihtoon mennessään. Koska kukaan heistä ei hypännyt kentälle, niin Jonska huusi kovaan ääneen ”VAIHTO!”.

Rakkaat migittäret,

Mimmigrantsin historian iso merkkipaalu oli irtautuminen 10-vuotiaana TURVokkeen alaisuudesta omaksi seuraksi MIG Salibandyksi. Joukkueen vanha logo, Jollymailalla pesäpalloileva pelaaja vaihtui logokilpailussa nykyiseen muotoonsa. Kisan voitti suunnitelmallaan Saritan oma rakas Jussi Panula, joka teki myös meidän huikean hienot nettisivut. Vuosien käytön jälkeen ne hakeroitiin ja menetimme paljon muistoja. Pinkki poni liittyy tähän tarinaan ja alastomat pelaajakorttikuvat!

Kerroin monia hauskoja kommelluksia, mutta onhan meillä myös pelillisesti hyviä muistoja.

Classic tuskin haluaa muistella, että noustessaan liigaan kauden päätteeksi 1997 se ei hävinnyt ykkösdivarissa otteluakaan, mutta hävisi meille ennen kauden alkua harkkapelissä. Valmentajat Joni ja Hate peluuttivat meitä kaikkia ensikertalaisiakin ottelussa tasapuolisesti ylivoimatilanteissakin. Ystäväni, joka oli pelannut jo muutaman vuoden Classicissa, ihmetteli meidän ”kaikki pelaa” tyyliä, vaikka joutui itse istumaan penkillä koko ottelun monien muiden tavoin. Ja silti kävi niin kuin kävi ja voitto tuli.

Mieleenpainuva on meidän ykkösen huikea tappioton putki – 26 ottelua, 15 kuukautta. Se alkoi Kristiinankaupungista lokakuussa 2001 kakkosdivarissa ja päättyi vasta Seinäjoella helmikuussa 2003 ykkösdivarissa. Joukkuehenki oli ekstrapelaajana kentällä koko tuon ajan.

Ja ne kaikki kerrat, kun karsimme liigaan noususta. Ensimmäisen kerran heti 1994. Vuonna 2004 jopa kolmesti. Ensin SPV:tä vastaan, sitten Merikoskia ja yllättäen Merikosken luovuttua paikasta liitto halusi järjestää vielä uuden karsinnan – kesälomalla jo olevat migittäret kutsuttiin myöhään keväällä pelaamaan SB Prota

vastaan. Tämän kauden jälkeen KooVee kysyi meitä fuusioitumaan kanssaan, mutta migittäret äänestivät EI. Kesällä ykkösen rivit kapenivat vain 8 pelaajaan, joten tämän kauden päättyminen keväällä 2005 jälleen liigakarsintaan PSS:ää ja RuPua vastaan oli huikea suoritus pelaajilta sekä valmentajakaksikolta Janne ja Mikko. Samaisena vuonna MIG oli liiton jäsenrekisterin mukaan Suomen suurin (aikuisten) naisten salibandyseura. Vuonna 2006 karsittiin kolmatta kertaa putkeen liigaan.

Pelaaminen ykkösdivarissa ei ole halpaa, joten kilpailullisista ja taloudellisista syistä fuusioidimme 2007 Nokian KrP:n ja NoPSin kanssa. Ykkönen jäi KrP:hen, mutta MIG 2 ja 3 palasivat MIGiin seuraavana kautena. 2010 luvulla ykkösjoukkue olisi voinut nosta useasti ykköseen, mutta se on aina kieltäytynyt kunniasta, kunnes 2020 liitto uudisti ykkösen enemmän alueelliseksi ja paikka otettiin vastaan.

Ihania muistoja on kertynyt teidän pelikavereiden kanssa kesäolympialaisista, saunailloista, joukkueilloista, kaljaralleista, pikkujouluista, laivaristeilyistä ja kauden päättäjaisistä. Kaljarallissa mm. SpiceGirls, lätkähemmot ja tuulipukukansa Bingo-peleineen ihastutti Tampereen iltaelämää.

MIG ei liikuteta vain kroppaa vaan myös mieltä. Luopumisen tuska oli itselläni suuri. Kaipasin kaikkia niitä elämyksiä mitä seura tarjosi. Ja sitä voimakasta yhteenkuuluvuuden tunnetta. Parhainta seuratoiminnassa on liikunnan ilo, yhteisöllisyys ja seurahenki, jonka luotte te – te kaikki seuraihmiset yhdessä. Tämä on oikea #SALIBANDYKOTI!

Näillä sanoilla haluan toivottaa MIGille menestystä tuleviin kausiin ja toivottaa sille pitkää ikää! Kiitos MIG kaikesta!

Haluaisin nyt kohottaa maljan seuralle. Tehkäämme se yhdessä – nostakaamme juoma MIGille.